

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

ŻW zz/br-8700- 17/2011 (2483)

Warszawa dnia 2011-08-20
SEKRETARIA
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 28.08.11. r. 4839 podpis. Mow

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 29.08.11. r. 4309 podpis. Borusewicz

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

Stawomir Kowalski

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Sławomira Kowalskiego na 81 posiedzeniu Senatu w dniu 29 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie z dnia 2 sierpnia 2011 r. znak BPS/DSK-043-3899/11 uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Dlaczego kwestia odpowiedzialności wylęgarni za wysłanie do kurnika piskląt zagrożonych salmonellą została pominięta?

Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1003/2005 z dnia 30 czerwca 2005 r. wdrażającym rozporządzenie (WE) Nr 2160/2003 w odniesieniu do celu wspólnotowego ograniczenia powszechnego występowania niektórych serotypów salmonelli w stadach hodowlanych gatunku *Gallus gallus* oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 (Dz. Urz. UE L 170 z 1.7.2005, str. 12), które obowiązywało w chwili tworzenia Krajowego programu zwalczania niektórych serotypów *Salmonella* w stadach kur hodowlanych, podjęcie decyzji czy pobieranie próbek w ramach powyższego programu odbędzie się na poziomie wylęgarni czy gospodarstwa należało do kompetencji właściwego organu państwa członkowskiego. W przypadku Polski kompetencja ta przysługiwała Głównemu Lekarzowi Weterynarii. W Polsce podjęto decyzję, że badania będą odbywały się na poziomie gospodarstwa.

Objęcie programem stad hodowlanych kur, miało na celu zapewnienie produkcji jaj wylęgowych wolnych od zakażeń *Salmonella*, co przekłada się później na wyląg piskląt wolnych od tego patogenu.

Identyczne rozwiązanie prawne przyjęto w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 200/2010 z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do celu unijnego ograniczenia częstości

występowania serotypów *salmonelli* w dorosłych stadach hodowlanych gatunku *Gallus gallus* (Dz. Urz. UE L 61 z 11.3.2010, str. 1), które zastąpiło rozporządzenie nr 1003/2005.

Należy zauważyć, że w przypadku objęcia programem wylęgarni, badanie wykonywane byłoby tylko raz po wykluciu piskląt, a pisklęta trafiające na ферmy nie byłyby już badane tak intensywnie, jak jest to stosowane obecnie kiedy stado kur hodowlanych jest badane co 3 tygodnie.

Dodatkowo informuję, że w przypadku uzyskania dodatniego wyniku badań w kierunku pałeczek *Salmonella* u piskląt jednodniowych w próbkach pobranych przez hodowcę należałoby stosować przepisy Kodeksu cywilnego. Zgodnie z zasadami rękojmi sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana (w tym przypadku pisklę jednodniowe) ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność (w tym przypadku zakażenie *S. Enteritidis* lub *S. Typhimurium*) ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, m. in. jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego.

2. Dlaczego w 2010 r. hodowca brojlerów zmuszony był do sprzedaży kurczaków na tzw. ubój sanitarny za pół ceny w przypadku wykrycia salmonelli w odchodach, skoro nie oznacza to, że równocześnie zagrożone jest mięso?

Prawo żywnościowe oparte jest na zasadzie odpowiedzialności producentów za bezpieczeństwo żywności i pasz. Zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) Nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L 31 z 1.2.2002, str. 1, z późn. zm) „Podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów”. Zgodnie z przepisami ww. artykułu państwom członkowskim przypisano rolę wprowadzania w życie prawa żywnościowego, monitorowania oraz kontrolowania przestrzegania przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich przepisów prawa żywnościowego, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji.

Organy Inspekcji Weterynaryjnej nie posiadają natomiast kompetencji do nakazania rzeźniom drobiu zakupu drobiu pochodzącego ze stad, w których wykryto pałeczki *Salmonella* objęte programem, za ceny satysfakcjonujące hodowców. Powyższe kwestie regulują umowy cywilnoprawne, zawierane pomiędzy posiadaczami drobiu, a poszczególnymi zakładami prowadzącymi ubój drobiu.

Podkreślić przy tym należy, że program zwalczania niektórych serotypów *Salmonella* był wprowadzany wieloetapowo i przed wprowadzeniem przepisów odnoszących się do stad brojlerów, od 2007 r. obejmował on stada hodowlane. Miało to na celu zapewnienie, m.in.

hodowcom brojlerów, dostaw piskląt spełniających wymagania zdrowotne określone w rozporządzeniu (WE) Nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz. Urz. UE L 325 z 12.12.2003, str. 1). Natomiast na hodowcy spoczywa obowiązek zapewnienia utrzymania właściwego statusu zdrowotnego zwierząt, poprzez stosowanie środków bioasekuracji na fermie.

Ponadto zauważyć należy, że wykrycie pałeczek *Salmonella* w próbkach odchodów co prawda nie jest jednoznaczne ze stwierdzeniem patogenu w mięsie, jednakże, jak wskazuje dostępna literatura naukowa, stres transportowy i przedubojowy prowadzi do obniżenia odporności i w konsekwencji do przemieszczenia patogenów do krwi oraz narządów, przez co zasadniczo wzrasta ryzyko wystąpienia pałeczek *Salmonella* w mięsie. Aktualnie Komisja Europejska prowadzi prace mające na celu opracowanie przepisów wykonawczych dotyczących wdrożenia kryterium mikrobiologicznego, określonego w załączniku II część E ww. rozporządzenia tj. "Salmonella: nie stwierdzono obecności w 25 gramach". W przepisach tych określone zostanie ile próbek należy pobrać, kiedy mają zostać pobrane i jaką metodą badane, aby potwierdzić spełnienie ww. kryterium mikrobiologicznego.

Przewiduje się, że odpowiednie rozporządzenie Komisji wdrażające oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych po dokonaniu ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zaczną obowiązywać od 1 grudnia 2011 r.

3. Dlaczego brojlery kurze nie są monitorowane od pierwszego dnia tylko od trzeciego tygodnia i jakim prawem od 1 stycznia 2011 r. lekarze powiatowi nie chcą wydać ani decyzji, ani świadectwa zdrowia?

Zgodnie z ust. 1 lit b załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 646/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. wykonującego rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* u brojlerów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1091/2005 (Dz. Urz. UE L 151 z 13.06.2007, str. 21, z późn. zm.), a więc aktu prawnego bezpośrednio stosowanego we wszystkich państwach członkowskich, w stadach brojlerów pobieranie próbek przeprowadzane jest z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze oraz przez właściwy organ.

Pobieranie próbek w stadach brojlerów z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze odbywa się zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 w ciągu trzech tygodni przed przemieszczeniem ptaków do rzeźni.

Każdego roku powiatowy lekarz weterynarii pobiera próbki z co najmniej jednego stada brojlerów z 10 % gospodarstw liczących ponad 5 000 ptaków. Powinno się tego

dokonywać w oparciu o zagrożenie, każdorazowo gdy powiatowy lekarz weterynarii uzna, że zachodzi taka konieczność.

Należy podkreślić, że poza obowiązkowym badaniem przed przemieszczeniem do rzeźni, hodowcy mogą wykonywać badania laboratoryjne u młodszego drobiu w celu sprawdzenia jego zdrowotności.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że program zwalczania *Salmonella* w stadach brojlerów nie przewiduje wydawania przez powiatowego lekarza weterynarii decyzji administracyjnej nakazującej zabicie lub ubój brojlerów. W związku z powyższym, program nie zakłada wypłacania odszkodowań dla hodowców.

Obowiązek wystawiania świadectw zdrowia wynika natomiast z przepisów załącznika I, sekcji IV, rozdziału V, części A art. 1 rozporządzenia nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.4.2004, str. 206, z późn. zm).

Zgodnie z ust. 1.9.5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 września 2009 r. w sprawie wprowadzenia „Krajowego programu zwalczania niektórych serotypów *Salmonella* w stadach brojlerów gatunku kura (*Gallus gallus*) na lata 2009-2011 (Dz. U. Nr 173, poz. 1345, z późn. zm.) przy przemieszczaniu zakażonych brojlerów do rzeźni w świadectwie zdrowia umieszcza się informację o ich pochodzeniu z zakażonego stada.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że z wyjaśnień otrzymanych od Głównego Lekarza Weterynarii wynika, że do tej pory organ ten nie otrzymał żadnych sygnałów w sprawie problemów związanych z wystawianiem świadectw zdrowia dla drobiu kierowanego do uboju.

4. Ile budżetowych pieniędzy wydano na walkę z salmonellą u drobiu?

W latach 2007-2010 koszty kwalifikowane poniesione na realizację krajowych programów zwalczania niektórych serotypów *Salmonella* w stadach hodowlanych, kur niosek, brojlerów oraz indyków rzeźnych i hodowlanych wyniosły 100 115 326,40 zł, z czego 99 042 753,14 zł stanowiły koszty odszkodowań dla hodowców za zwierzęta zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za takie zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy w trakcie realizacji powyższych programów oraz za zniszczone lub poddane obróbce jaja wylęgowe i jaja konsumpcyjne. Ponadto należy podkreślić, że wkład finansowy Wspólnoty wynosi do 50 % kosztów kwalifikowanych poniesionych przez dane państwo członkowskie. W związku z powyższym, Komisja Europejska zwróciła 33 101 367,01 zł za poniesione koszty w latach 2007-2009. Koszty poniesione w 2010 r. są w trakcie rozliczania przez Komisję Europejską.

5. Co dzieje się z pieniędzmi, które, które hodowcy już dwa lata muszą wpłacać na Fundusz Promocji Mięsa Drobiowego? Nigdzie nie dostrzega się żadnej reklamy ani mięsa drobiowego, ani jaj.

Ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych (Dz. U. Nr 97, poz. 799 oraz 2010 Nr 228, poz. 1486) określa jedynie pole działań, natomiast ustalenie konkretnych zadań realizowanych ze środków funduszy promocji w danym roku należy do wyłącznej kompetencji komisji zarządzających. W ich skład wchodzi przedstawiciele poszczególnych branż (po 4 przedstawiciele producentów i przetwórców oraz po 1 przedstawicielu izb rolniczych). Te komisje zarządzające reprezentują interesy branż. Komisja Zarządzająca Funduszu Promocji Mięsa Drobiowego w swych zasadach gospodarowania oraz corocznym planie finansowym Funduszu Promocji Mięsa Drobiowego, określa zadania mieszczące się w zakresie celów i działań określonych w ustawie oraz decyduje jakie zadania będą współfinansowane ze środków funduszu.

Ponadto, uprzejmie informuję, że na podstawie art. 13 ust 1 pkt 3 ww. ustawy, zasady gospodarowania środkami finansowymi danego funduszu promocji, plan finansowy na poszczególne lata oraz sprawozdanie rzeczowe danego funduszu, udostępniane są w Biuletynie Informacji Publicznej Agencji Rynku Rolnego.

6. Hodowcy wnoszą, aby uprawnienia lekarzy weterynarii rozszerzyć o możliwość kontroli produktów żywnościowych na drodze od producenta aż do konsumenta, a nie jak to jest w tej chwili – od producenta do przetwórcy, wyłączając z tego hurtowników i detalistów. Obecna sytuacja powoduje, że kontroluje się producentów krajowych, a importerów nie. Importowane drób i jaja powinny być tak samo kontrolowane jak nasze, krajowe. Kontrole powinny dotyczyć sposobu hodowli, karmienia (pasze z dodatkami mączek mięsno-kostnych, stymulatorów wzrostu i innych dodatków u nas zakazanych) oraz warunków środowiskowych (powierzchni na ptaka).

Odnosząc się do kontroli produktów żywnościowych na drodze od producenta do konsumenta należy zauważyć, że zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustalającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności producenci żywności, a także inne podmioty działające na rynku spożywczym, które prowadzą działalność związaną z jakimkolwiek etapem produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności mają obowiązek spełniania wymagań prawa żywnościowego, jak również to na nich spoczywa odpowiedzialność za bezpieczeństwo wprowadzanej na rynek żywności. Należy zapewnić, że na rynek nie może być wprowadzany żaden niebezpieczny środek spożywczy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przepisy art. 73 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. Nr 171, poz. 1225, z późn.

zm.) wskazują, że organami urzędowej kontroli dla produktów pochodzenia zwierzęcego znajdujących się w handlu detalicznym jest Państwowa Inspekcja Sanitarna.

Biorąc pod uwagę powyższe, ciągłość nadzoru nad bezpieczeństwem żywności w łańcuchu „od pola do stołu” pozostaje zachowana, zmienia się jedynie organ kontroli odpowiedzialny za żywność będącą przedmiotem handlu detalicznego. Czynności kontrolne w tym przypadku są przeprowadzane przez inspektorów Państwowej Inspekcji Sanitarnej a nie inspektorów Inspekcji Weterynaryjnej.

W odniesieniu do żywności importowanej należy zauważyć, że zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia (WE) nr 178/2002 żywność i pasze przywożone na terytorium Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na rynek muszą spełnić wymagania unijnego prawa żywnościowego lub im odpowiadające albo być zgodne z wymaganiami określonymi w umowach pomiędzy państwem członkowskim i państwem trzecim.

Ponadto, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.4.2004, str.1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200), pasze i żywność pochodzące z państw trzecich muszą zostać poddane kontrolom urzędowym przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej, w szczególności w przypadku pasz i żywności, co do których istnieje zwiększone ryzyko zanieczyszczenia. W celu zapewnienia sprawniejszej organizacji kontroli urzędowych pasz i żywności z państw trzecich oraz w celu ułatwienia przepływu handlowego, zostały wyznaczone określone miejsca wejścia pasz i żywności z państw trzecich na terytorium Unii Europejskiej, jak również wymagane jest uprzednie zgłoszenie przywozu towarów na ww. terytorium. Państwa trzecie są również zobowiązane do przekazywania informacji dotyczących ich systemów kontroli. Informacje te powinny być opracowywane zgodnie z unijnymi wytycznymi oraz być podstawą do odpowiednich kontroli w danym państwie trzecim. W celu zapewnienia, że przywożone towary są zgodne lub równoważne z unijnym prawem paszowym i żywnościowym zostały ustanowione procedury umożliwiające określenie warunków ich przywozu oraz wymogów w zakresie certyfikacji.

Niezależnie od powyższego należy również zauważyć, że ogólne przepisy ww. rozporządzenia 882/2004 dotyczące kontroli urzędowych w państwach członkowskich mają również zastosowanie do kontroli urzędowych wszystkich pasz i żywności, łącznie z paszami i żywnością pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich.

Dodatkowo zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55 z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 14) podmioty działające na rynku spożywczym, które zajmują się przywozem produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich są zobowiązane zapewnić, że państwo trzecie

wysyłki lub jego część znajduje się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską, a zakład dokonujący wysyłki lub, w którym produkt został przygotowany lub wyprodukowany znajduje się w wykazie zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej. Mając na uwadze powyższe, opracowane zostały unijne akty prawne, które zawierają m.in. listy państw, z których przywóz na terytorium Unii Europejskiej jest dozwolony. Na stronie internetowej Komisji Europejskiej, pod adresem: http://ec.europa.eu/food/food/biosafety/establishment/third_country/index_en.htm publikowana jest również lista zakładów zlokalizowanych na terytoriach państw trzecich, z których dopuszcza się przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego na terytorium Unii Europejskiej.

7. Zagadnienia dotyczące prawa wodnego obowiązującego w Polsce i braku jego skuteczności.

Zasady utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych określa art. 77 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). Wynika z niego, że utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej – ich utrzymanie należy do tej spółki (art. 77 ust. 1).

Ponadto zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 64 ust. 1a ustawy Prawo wodne, w kosztach utrzymania urządzeń wodnych powinien uczestniczyć ten, kto odnosi z nich korzyści. Ustalenia i podziału kosztów dokonuje w drodze decyzji organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego. Przepis ten może być stosowany, m.in. w stosunku do właścicieli działek zabudowanych położonych poza obszarem oddziaływania, określonym na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie sposobu ustalania obszaru, na który wywierają korzystny wpływ urządzenia melioracji wodnych szczegółowych (Dz. U. Nr 226, poz. 1652).

W przypadku urządzeń melioracyjnych, objętych działalnością spółki wodnej, problem ten reguluje art. 171 ustawy Prawo wodne. Wynika z niego, że osoby fizyczne lub osoby prawne, które nie są członkami spółki wodnej, a odnoszą korzyści z urządzeń spółki wodnej lub przyczyniają się do zanieczyszczenia wody, dla której ochrony spółka została utworzona, obowiązane są do ponoszenia świadczeń na rzecz spółki. Wysokość i rodzaj tych świadczeń ustala w drodze decyzji starosta.

Z cytowanych przepisów wynika jednoznacznie, że na mocy ustawy Prawo wodne obowiązek utrzymywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, spoczywa na właścicielach gruntów, na które urządzenia te wywierają korzystny wpływ oraz na innych osobach fizycznych lub prawnych, które odnoszą korzyści z urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Ustawa nie narzuca formy organizacyjnej, w jakiej powinny być wykonywane zadania związane z utrzymywaniem ww. urządzeń, określa natomiast sposób postępowania w sytuacji gdy zadania te nie są realizowane właściwie.

Dodatkowo na podstawie art. 77 ust. 2 ww. ustawy, w sytuacji gdy obowiązek utrzymywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych nie jest wykonywany, wówczas organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego (jest nim na ogół starosta), ustala w drodze decyzji, proporcjonalnie do korzyści odnoszonych przez właścicieli zmeliorowanych gruntów, szczegółowe zakresy i terminy wykonania przez tych właścicieli powyższego obowiązku. Starosta sprawuje również nadzór i kontrolę nad działalnością spółek wodnych (art. 178).

Należy zauważyć, że Najwyższa Izba Kontroli na podstawie wyników przeprowadzonej kontroli utrzymania melioracji wodnych szczegółowych negatywnie oceniła działalność starostów w tym zakresie. W ocenie NIK nadzór starostów nad zapewnieniem właściwego utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych nie był realizowany, mimo istniejącego obowiązku prawnego oraz ewidentnych potrzeb w tym zakresie. Brak podejmowania przez starostów działań wobec właścicieli zmeliorowanych gruntów niewywiązujących się z obowiązku utrzymywania ww. urządzeń, jak również niewykonywanie nadzoru nad działalnością spółek wodnych uznano za jedną z głównych przyczyn zaniedbań w utrzymaniu urządzeń melioracji wodnych szczegółowych.

W związku z powyższym zostały podjęte działania zmierzające do poprawy powyższej sytuacji.

W dniu 5 maja 2011 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, który przewiduje również nowelizację ustawy Prawo wodne. W projekcie przewidziano m.in. zmianę organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami, w tym przeniesienie od starosty do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) nadzoru nad utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych szczegółowych i nad spółkami wodnymi.

Projekt powyższej ustawy jest obecnie przedmiotem prac Sejmu RP.

8. Zagadnienia dotyczące reformy systemu ubezpieczeń w KRUS.

Wspomniane przez Pana Senatora zróżnicowanie składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników zostało wprowadzone od 1 października 2009 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. Nr 79, poz. 667). Powyższe zmiany polegają na tym, że rolnicy prowadzący działalność rolniczą na dużą skalę, tj. prowadzący gospodarstwa rolne o obszarze użytków rolnych przekraczającym 50 ha przeliczeniowych, opłacają dodatkową zróżnicowaną składkę na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, w zależności od wielkości gospodarstwa rolnego. Bez zmian pozostała wysokość składki podstawowej, wynoszącej dla wszystkich ubezpieczonych – bez względu na wielkość gospodarstwa rolnego – 10 % emerytury podstawowej miesięcznie. Przedmiotowa zmiana nie przewiduje zwiększenia świadczeń emerytalno-rentowych dla rolników mających płacić składkę dodatkową, bowiem jej celem było zwiększenie udziału niektórych ubezpieczonych – prowadzących wysokodochodowe gospodarstwa rolne - w finansowaniu wydatków na świadczenia emerytalno-rentowe

z ubezpieczenia społecznego rolników. Ustawodawca wyszedł z założenia, że opłacana w jednakowej wysokości składka na ubezpieczenie emerytalno-rentowe przez wszystkich rolników, bez względu na ich dochód z gospodarstwa rolnego oznacza, że system w jednakowym stopniu dotuje rolników o niskich dochodach i tych, których stać na większy udział w finansowaniu otrzymywanego świadczenia. Przyjmując z jednej strony większą dochodowość dużych gospodarstw rolnych, z drugiej zaś strony finansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolników przede wszystkim z dotacji budżetowej państwa uznano, że przedmiotowe rozwiązanie oznacza bardziej sprawiedliwe rozłożenie udziału ubezpieczonych w sfinansowaniu ubezpieczenia. Należy zaznaczyć, że przedmiotowa zmiana stanowi jedynie wstęp do generalnej reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników.

Zadanie przygotowania koncepcji reformy całego systemu ubezpieczenia społecznego rolników, Prezes Rady Ministrów powierzył Międzyresortowemu Zespołowi do spraw Reformy Sytemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników, którego pracami kieruje Minister, Szef Zespołu Doradców Strategicznych Pan Michał Boni. Przedmiotowe zadanie jest ujęte w części zadaniowej Programu Prac Rządu na 2011 r. Obecnie trwają prace studialne i analityczne, które oprócz dyskusji na temat zasad funkcjonowania systemu ubezpieczenia społecznego rolników, dotyczą także szerokiego zakresu zagadnień nie związanych bezpośrednio z systemem ubezpieczenia społecznego rolników ale mających na niego wpływ, w tym m.in. analizy dochodowości gospodarstw rolnych w Polsce, podatków w rolnictwie, rynku pracy na obszarach wiejskich oraz zagadnień związanych z oddziaływaniem instrumentów państwa na przemiany strukturalne na wsi. Poruszana przez Pana Senatora kwestia dotycząca definicji „rolnika”, jako jedno z podstawowych zagadnień dotyczących funkcjonowania odrębnego systemu ubezpieczenia społecznego rolników również jest przedmiotem prac tego zespołu.

Na dzień dzisiejszy nie zostały przygotowane jeszcze konkretne propozycje rozwiązań reformujących poszczególne elementy systemu ubezpieczenia społecznego rolników. Jednak z chwilą opracowania przez ten Zespół koncepcji reformy, zostanie ona poddana publicznej debacie, zanim przyjmie kształt projektu stosownej ustawy.

2 *Andrzej Butra*

Andrzej Butra
z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU

Andrzej Butra